

Underbilag

Torben Lund,
dr. jur., professor ved Aarhus Universitet.

Den 10. november 1952.

Dansk Pelsdyravlerforening.

Foreningen har anmodet mig om en udtalelse med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de bestemmelser, der indeholdes i det af landbrugsministeriets kommission til revision af mark- og vejfredsloven udarbejdede lovudkast samt den 1. oktober afgivne betænkning iøvrigt, giver anledning til bemærkninger udfra de synspunkter, som det er naturligt for foreningen at varetage.

Jeg har tidligere haft lejlighed til at udtale mig om det af kommissionen udarbejdede foreløbige lovudkast, benævnt „udkast III“. Mine bemærkninger, som er fremsendt til kommissionen med foreningens fulde tilslutning, findes trykt i betænkningen som bilag 8, s. 79—85.

I det efterfølgende vil betænkningens udkast til lov blive betegnet som „lovudkastet“, og det udkast, som jeg tidligere har udtalt mig om, vil blive betegnet som „udkast III“.

Jeg skal herefter gennemgå de steder i lovudkastet, der afviger fra udkast III, og de bestemmelser, der stadig må anses for utilfredsstillende for pelsdyrerhvervet, idet de ikke giver dette den beskyttelse, som det som et erhverv af nationaløkonomisk betydning må have krav på. Jeg bortser derimod i hovedsagen fra de bestemmelser, der ikke har særlig relation til pelsdyravlen, og fra rent redaktionelle ændringer.

1). § 1, stk. 2, er undergået en meget væsentlig ændring i forhold til udkast III, en ændring, som jeg ikke inden betænkningens afgivelse har haft lejlighed til at tage stilling til.

Ikke blot er pelsdyrene uanset landbrugsministeriets generelle holdning, således som den er udtrykt i landbrugsministeriets skrivelse af 1949 til Dansk Pelsdyravlerforening (se betænkningen side 73—74) stadig sat i en særklasse som husdyr, men man har tilføjet den meget indgribende regel, at såfremt et i fangenskab opdrættet pelsdyr *undslipper og ikke indfanges inden 1 måned, anses det som vildt*.

Det er en i dansk ret ganske usædvanlig retsstilling, man herved giver en bestemt klasse genstande, der mistes af ejeren. Medens man ellers i dansk ret giver regler, der går ud på på alle måder at sikre ejeren, at han får sine bortkomne ejendele tilbage (se således regler i D. L. 6—1755 og i lov om hittegods af 23. april 1952), giver man med den foreslåede bestemmelse jægeren adgang til, såsnart et pelsdyr har været ude en måned (hvorledes kan han iøvrigt vide det?) uden videre 1) at nedskyde dyret og 2) at beholde det dræbte dyr, uanset om det drejer sig om et nok så kostbart dyr, om ejeren har udfoldet nok så effektive bestræbelser for at få det tilbage, og om det drejer sig om en dyreart, som ikke normalt lever vildt i naturen.

Begrundelsen er den, at man ikke ønsker, at pelsdyrene skal leve og formere sig i naturen, da de kan være farlige, navnlig for fjerkræet, og man vil derfor opmuntre jægerne mest muligt til at nedskyde disse dyr, betænkningen side 38.